

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 31, 2014

Nummer 31, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2855](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2859](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2858](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2848](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2851](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2856](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2843](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2850](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2847](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2852](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2854](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2842](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2841](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2845](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2846](#) 30-09-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2844](#) 30-09-2014

RECHTSPRAAK

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden kan niet zonder meer volgen dat verdachte zich, voordat zijn medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de

bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, *NJ* 2014/156).

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, zoals onder 2.2.2 weergegeven, kan niet zonder meer volgen dat de verdachte zich voordat zijn medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven. Uit die feiten en omstandigheden volgt immers dat de medeverdachte [medeverdachte 5] aan de verdachte en de overige medeverdachten de opdracht gaf om het slachtoffer een 'lesje te leren', maar dat zij niet wilde dat 'het slachtoffer zou worden doodgeschoten of dat hij pijn zou lijden'. Aan de omstandigheid dat de verdachte, zoals het hof overweegt in diens nadere bewijsoverweging, toen 'voldoende tijd en gelegenheid [heeft] gehad om zich te kunnen beraden over de mogelijke betekenis en de gevolgen van zijn besluit', kan niet zonder meer de gevolgtrekking worden verbonden dat zijn besluit ook inhield dat het slachtoffer de dood zou vinden. Nu de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden diens oordeel dat de verdachte het slachtoffer met voorbedachte raad van het leven heeft beroofd niet kunnen dragen, is de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen

ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2844

Zaaknummer: 13/00377

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard, nu geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2846

Zaaknummer: 13/04797

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden kan niet zonder meer volgen dat verdachte zich, voordat zijn medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de

bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, *NJ* 2014/156).

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, zoals onder 2.2.2 weergegeven, kan niet zonder meer volgen dat de verdachte zich voordat zijn medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven. Uit die feiten en omstandigheden volgt immers dat de medeverdachte [medeverdachte 5] aan de verdachte en de overige medeverdachten de opdracht gaf om het slachtoffer een 'lesje te leren', maar dat zij niet wilde dat 'het slachtoffer zou worden doodgeschoten of dat hij pijn zou lijden'. Aan de omstandigheid dat de verdachte, zoals het hof overweegt in diens nadere bewijsoverweging, toen 'voldoende tijd en gelegenheid [heeft] gehad om zich te kunnen beraden over de mogelijke betekenis en de gevolgen van zijn besluit', kan niet zonder meer de gevolgtrekking worden verbonden dat zijn besluit ook inhield dat het slachtoffer de dood zou vinden. Nu de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden diens oordeel dat de verdachte het slachtoffer met voorbedachte raad van het leven heeft beroofd niet kunnen dragen, is de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen

ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2841

Zaaknummer: 13/00433

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden kan niet zonder meer volgen dat verdachte zich, voordat hij en de medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk

eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, NJ 2014/156).

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, zoals onder 2.2.2 weergegeven, kan niet zonder meer volgen dat de verdachte zich voordat hij en zijn medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven. Uit die feiten en omstandigheden volgt immers dat de medeverdachte [medeverdachte 5] aan de verdachte en de overige medeverdachten de opdracht gaf om het slachtoffer een 'lesje te leren', maar dat zij niet wilde dat 'het slachtoffer zou worden doodgeschoten of dat hij pijn zou lijden'. Aan de omstandigheid dat de verdachte, zoals het hof overweegt in diens nadere bewijsoverweging, toen 'voldoende tijd en gelegenheid [heeft] gehad om zich te kunnen beraden over de mogelijke betekenis en de gevolgen van zijn besluit', kan niet zonder meer de gevolgtrekking worden verbonden dat zijn besluit ook inhield het slachtoffer te doden. Nu de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden diens oordeel dat de verdachte het slachtoffer met voorbedachte raad van het leven heeft beroofd niet kunnen dragen, is de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2842

Zaaknummer: 12/05905

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden kan niet zonder meer volgen dat verdachte zich, voordat zijn medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de

bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, *NJ* 2014/156).

Uit de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, zoals onder 2.2.2 weergegeven, kan niet zonder meer volgen dat de verdachte zich voordat zijn medeverdachten zich de toegang tot de woning hadden verschaft, op enig moment heeft voorgenomen het slachtoffer van het leven te beroven. Uit die feiten en omstandigheden volgt immers dat de medeverdachte [medeverdachte 5] aan de verdachte en de overige medeverdachten de opdracht gaf om het slachtoffer een 'lesje te leren', maar dat zij niet wilde dat 'het slachtoffer zou worden doodgeschoten of dat hij pijn zou lijden'. Aan de omstandigheid dat de verdachte, zoals het hof overweegt in diens nadere bewijsoverweging, toen 'voldoende tijd en gelegenheid [heeft] gehad om zich te kunnen beraden over de mogelijke betekenis en de gevolgen van zijn besluit', kan niet zonder meer de gevolgtrekking worden verbonden dat zijn besluit ook inhield dat het slachtoffer de dood zou vinden. Nu de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden diens oordeel dat de verdachte het slachtoffer met voorbedachte raad van het leven heeft beroofd niet kunnen dragen, is de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen

ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2845

Zaaknummer: 13/04795

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft terecht geoordeeld dat betrokkene zichzelf niet blootstelt aan het gevaar van een strafrechtelijke veroordeling als hij de vraag beantwoordt wie op hem heeft geschoten.

Het middel klaagt over het in de bestreden beschikking besloten liggende oordeel van het hof dat de betrokkene, gehoord als getuige in een strafzaak, zonder wettige grond heeft geweigerd op aan hem gestelde vragen een antwoord te geven.

Het hof heeft, zonder miskenning van artikel 219 Sv, geoordeeld dat de betrokkene zichzelf niet blootstelt aan het gevaar van een strafrechtelijke veroordeling als hij de vraag beantwoordt wie op hem heeft geschoten. Dit oordeel is, gelet op hetgeen in hoger beroep door de raadsman van de betrokkene is aangevoerd, niet onbegrijpelijk en kan, verweven als het is met waarderingen van feitelijke aard, in cassatie niet verder worden getoetst.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2859

Zaaknummer: 14/03170

Wetsartikelen: 219 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft bij zijn beslissing tot afwijzing van het verzoek tot het benoemen van een deskundige voor nader onderzoek naar de beeldherkenningen van de verdachte de juiste maatstaf toegepast.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het hof dan wel verwijzing naar een aangrenzend hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat het hof bij de afwijzing van het verzoek tot het horen van een deskundige een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Het hof heeft het door de raadsman gedane verzoek, niet onbegrijpelijk, opgevat als een verzoek tot het benoemen van een deskundige voor nader onderzoek naar de beeldherkenningen van de verdachte. Een dergelijk verzoek is een verzoek als bedoeld in artikel 328 Sv in verbinding met artikel 330 Sv om gebruik te maken van een in artikel 316 Sv omschreven bevoegdheid. Maatstaf voor de beslissing op een zodanig verzoek is of de rechter de noodzaak van het verzochte is gebleken. Het hof heeft bij zijn beslissing tot afwijzing van dit verzoek de juiste maatstaf toegepast. Die beslissing is voorts, gelet op hetgeen ter toelichting op dat verzoek is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2856

Zaaknummer: 13/02509

Wetsartikelen: 328 Sv en 316 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36 lid 7 Sr, nu dit later in werking getreden artikel niet als gunstiger kan worden aangemerkt voor betrokkene.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft bepaald dat de betrokkene hoofdelijk aansprakelijk is voor de gezamenlijke betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het na 1 juli 2011 geldende recht kan niet als gunstiger voor de betrokkene worden aangemerkt, aangezien naar het voorheen geldende recht niet de in artikel 36e Sr bedoelde betalingsverplichting kan worden opgelegd tot het volledige bedrag dat een betrokkene en zijn mededader tezamen wederrechtelijk hebben verkregen zonder dat behoeft te worden vastgesteld welk deel daarvan in het vermogen van de betrokkene is gevloeid. Het hof heeft, in aanmerking genomen dat in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak is bewezenverklaard dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewoontewitwassen in de periode van 7 februari 2008 tot en met 9 februari 2012, in deze zaak ten onrechte toepassing gegeven aan genoemde bepaling.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2858

Zaaknummer: 13/03538

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het middel dat klaagt over de ontoelaatbare correctie van het hof op de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel, slaagt.

Het middel bevat de klacht dat het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel is bepaald niet kan worden ontleend aan de gebezigde bewijsmiddelen en dat de aanvulling op het arrest als bedoeld in artikel 365a Sv, in verbinding met artikel 415 Sv, een ontoelaatbare correctie bevat van het in het verkorte arrest vastgestelde wederrechtelijk verkregen voordeel en de in dit arrest aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

De weergegeven aanvulling op het arrest strekt onder meer tot wijziging van de bij het verkorte arrest van het hof gegeven beslissingen omtrent het bedrag waarop het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel is geschat en de ter ontneming daarvan opgelegde betalingsverplichting. Het stond het hof niet vrij deze beslissingen bij aanvulling van het arrest te wijzigen (vgl. HR 23 januari 2001, ECLI:NL:HR:2001:ZD2267, NJ 2001/182). Het middel is terecht voorgesteld.

Dit moet tot cassatie leiden, maar de Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen. Nu sprake is van een kennelijke misslag in de schatting van het bedrag van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel, zal de Hoge Raad het geschatte bedrag en de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van 90% van dit bedrag, verbeteren.

Na correctie van de misslag leidt de totaalstelling tot een schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel tot een bedrag van € 8.572 en bedraagt de aan de betrokkene opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat ter ontneming van dit voordeel een bedrag van € 7.715.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de betalingsverplichting van € 7.715 die de betrokkene met inachtneming van de misslag had behoren te worden opgelegd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend voor zover het hof het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, op € 8.690 heeft vastgesteld en aan de betrokkene de verplichting heeft opgelegd tot betaling aan de Staat van het bedrag van € 7.800, stelt het wederrechtelijk verkregen voordeel vast op € 8.572, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 6.943 bedraagt en verwerpt beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2847

Zaaknummer: 12/03917

Wetsartikelen: 511f Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat in deze ontnemingszaak, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat in een ontnemingszaak als de onderhavige, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 en waarnaar is verwezen in HR 11 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:296, NJ 2014/135 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. In cassatie wordt ervan uitgegaan dat de termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in hoger beroep is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 258.330. De Hoge Raad zal die betalingsverplichting, overeenkomstig het in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 weergegeven uitgangspunt dat de vermindering van de betalingsverplichting wegens overschrijding van de redelijke termijn in ontnemingszaken in beginsel niet meer bedraagt dan € 5.000, verminderen met € 5.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 253.330 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2851

Zaaknummer: 13/04755

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel door het hof niet is ontleend aan wettige bewijsmiddelen.

Het middel behelst de klacht dat het oordeel van het hof dat de betrokkene in de kelder (ruimte 1) drie keer heeft geoogst en daaruit wederrechtelijk voordeel heeft verkregen, ontoereikend is gemotiveerd.

De bestreden uitspraak bevat geen toereikende vermelding van de bewijsmiddelen waaraan het hof zijn oordeel heeft ontleend dat de betrokkene in de kelder (ruimte 1) drie keer heeft geoogst. De schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2854

Zaaknummer: 13/05536

Wetsartikelen: 511f Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat in deze ontnemingszaak, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat in een ontnemingszaak als de onderhavige, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 en waarnaar is verwezen in HR 11 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:296, NJ 2014/135 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. In cassatie wordt ervan uitgegaan dat de termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in hoger beroep is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 172.220. De Hoge Raad zal die betalingsverplichting, overeenkomstig het in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 weergegeven uitgangspunt dat de vermindering van de betalingsverplichting wegens overschrijding van de redelijke termijn in ontnemingszaken in beginsel niet meer bedraagt dan € 5.000, verminderen met € 5.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 167.220 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2848

Zaaknummer: 13/05439

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Aangezien door of namens de verdachte tijdens de onderzoeken ter terechtzitting niet aan de orde is gesteld dat het hof geen beslissing heeft gegeven op het verzoek een getuige te horen, noch dat een dergelijk verzoek is gedaan, moet het er daarom voor worden gehouden dat dit achterwege is gebleven.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd een beslissing te nemen op het verzoek om [betrokkene 1] als getuige te horen.

Op de terechtzitting van 25 oktober 2012 is het onderzoek in hoger beroep voor onbepaalde tijd geschorst. De daarop gevolgde terechtzittingen van 14 januari 2013 en 7 maart 2013 hadden een pro-formakarakter en uiteindelijk is de zaak inhoudelijk behandeld ter terechtzitting van 18 april 2013. Uit de processen-verbaal van die drie terechtzittingen blijkt niet dat door of namens de verdachte aan de orde is gesteld dat het hof op 25 oktober 2012 geen beslissing heeft gegeven op het gedane verzoek [betrokkene 1] als getuige te horen, en evenmin dat is verzocht die persoon (alsnog) op te roepen als getuige. Het moet daarom ervoor worden gehouden dat dit een en ander achterwege is gebleven.

In aanmerking genomen dat in de cassatieschriftuur een toelichting ontbreekt waarom de verdediging tijdens de nadere terechtzittingen niet is opgekomen tegen het uitblijven van een beslissing door het hof als in het middel gesteld, kan in het licht van hetgeen in 2.5 is overwogen, niet blijken van enig in rechte te respecteren belang van de verdachte bij cassatie. Het middel is daarom tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vijf jaren en tien maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2855

Zaaknummer: 13/02526

Wetsartikelen: 315 Sv, 328 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Ondanks dat het middel slaagt, leidt het niet tot cassatie, nu betrokkene in hoger beroep niet over de overschrijding van de redelijke termijn heeft geklaagd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat in een ontnemingszaak als de onderhavige, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 en waarnaar is verwezen in HR 11 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:296, NJ 2014/135 is het middel terecht voorgesteld.

De gegrondheid van het middel leidt nochtans niet tot cassatie. De Hoge Raad neemt daartoe in aanmerking dat de bestreden uitspraak op tegenspraak is geweest doch het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep niet inhoudt dat aldaar door of namens de betrokkene is geklaagd over de overschrijding van de redelijke termijn als gevolg van het tijdsverloop vóór die terechtzitting, zodat in cassatie ervan moet worden uitgegaan dat zo een verweer niet is gevoerd en bijgevolg moet worden aangenomen dat de betrokkene niet langer dan redelijk is onder de dreiging van een (verdere) strafvervolgning heeft geleefd en van een inbreuk op artikel 6 lid 1 EVRM geen sprake is (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358, r.o. 3.9).

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2850

Zaaknummer: 13/04599

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

De klacht omtrent de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel die door de betrokkene in verband met het beginvermogen is aangevoerd, is door het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk aangemerkt als een onvoldoende betwisting van het in het financieel onderzoek gekozen uitgangspunt omtrent het beginvermogen.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

De middelen bevatten onder meer de klacht dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd, mede in aanmerking genomen hetgeen daaromtrent door en namens de betrokkene is aangevoerd.

Het hof heeft het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel geschat op basis van de zogenoemde methode van kasopstelling, waarbij uit de vergelijking van de (contante) uitgaven met de legale (contante) ontvangsten wordt afgeleid tot welk bedrag de betrokkene onverklaarde inkomsten heeft gekregen.

In de toelichting bij de klacht is betoogd dat het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend heeft gemotiveerd omdat in die berekening, althans in het daaraan ten grondslag gelegde ‘financieel onderzoek’, geen schatting is gemaakt van het beginvermogen van de betrokkene, terwijl door de verdediging gemotiveerd is aangevoerd dat het hof bij het berekenen van het voor de gedane uitgaven beschikbare bedrag tevens het beginvermogen van de betrokkene in ogenschouw had moeten nemen.

Voor zover de klacht berust op de stelling dat het hof heeft verzuimd het saldo van het vermogen vast te stellen waarover de betrokkene bij de aanvang van de onderzoeksperiode de beschikking had, faalt zij bij gebrek aan feitelijke grondslag. In de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel gedurende de door het hof in aanmerking genomen periode, ligt besloten dat het hof ervan is uitgegaan dat de betrokkene bij de aanvang van de onderzoeksperiode niet de beschikking had over legale vermogensbestanddelen. Voor zover

de klacht inhoudt dat het hof gelet op 'het gevoerde verweer' de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend heeft gemotiveerd, faalt zij eveneens. Hetgeen door en namens de betrokkene in verband met het beginvermogen is aangevoerd is door het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk aangemerkt als een onvoldoende betwisting van het in het financieel onderzoek gekozen uitgangspunt omtrent het beginvermogen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2843

Zaaknummer: 13/05966

Wetsartikelen: 511f

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat in deze ontnemingszaak, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat in een ontnemingszaak als de onderhavige, waarin de redelijke termijn is overschreden, de enkele constatering van die overschrijding het passende rechtsgevolg is van die overschrijding.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 en waarnaar is verwezen in HR 11 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:296, NJ 2014/135 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. In cassatie wordt ervan uitgegaan dat de termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in hoger beroep is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 172.220. De Hoge Raad zal die betalingsverplichting, overeenkomstig het in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358 weergegeven uitgangspunt dat de vermindering van de betalingsverplichting wegens overschrijding van de redelijke termijn in ontnemingszaken in beginsel niet meer bedraagt dan € 5.000, verminderen met € 5.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 167.220 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2852

Zaaknummer: 13/04434

Wetsartikelen: 6 EVRM